

Kmetijstvo.

Pijoktanin (pyoktanin), zdravilo proti živinski bolezni na parkljih in gobci.

Profesor dr. Stilling v Strassburgu je iznašel novo zdravilo za živinsko kužno bolezen na gobci in na parkljih. Prusko poljedelsko ministerstvo je bilo zaukazalo to sredstvo poskušati in o teh poskusih je sporočil okrožni zdravnik v Vratislavi dr. Mehrdorf ministerstvu. Po tem poročilu pijoktanin prekosi vsa dosedanja zdravila proti tej bolezni.

Če se to zdravilo pravočasno in umno rabi, ne bode nobeno živinče poginilo za to boleznijo. Bolne živali tudi ne bodo dosti shujšale. Krave, bodo malo časa imele manj mleka. Vprežna živina se da kmalu zopet rabiti na polji za delo. Bolezen sploh ni tako huda, kakor bi bila, ko bi se s tem zdravilom ne zdravila.

Jeden del pijoktanina raztopi v 1000 delih vode in spiraj s to tekočino tako dolgo vse bolne dele, da postanejo višnjevi. Pazi na to, da zdravilo pride dobro v dotiko z bolnimi deli. Zatorej naj se z gnojnih delov na parkljih roženina (parkljovina) poprej lepo odstrani, potem naj se pa s tem zdravilom s čopičem namažejo. V gotec naj se pa bolni živini dvakrat na dan z srednje veliko brizglo brizglja to zdravilo.

Mehrdorf je to zdravilo skušal pri 1261 govedih, 28 prašičih in 4 kozah in pri vseh je dosegel ugodne vspehe. On pravi, da v svoji dvajsetletni praksi ni videl zdravila, ki bi tako pomagalo, kakor to.

Pijoktanin pripada k analinskim snovim. Nekatero te snovi pa ne pomagajo pri tej bolezni, ali so celo strupene, za to je pa treba gledati, da se dobi pristno sredstvo.

Kmetijske raznoterosti.

Snet pri žitu. Škropljenje semenskega žita z žvepljeno kislino ne prežene sneti, temveč le žitu škoduje. Tudi z raztopljeno zelene galice se dosedaj niso dosegli nobeni vspehi. Pač pa pomaga, če se žito, predno se seje, moči kake pol ure v vodi, v kateri se je razstopilo nekaj modre galice.

Napajanje konj. Postana voda je boljši za konje nego sveža. Konji se pri taki vodi ne prehlade. Samo na potu, kjer konji gredo brž naprej, se jim more dati sveže vode, če postane ni dobiti. Konji se tudi ne smejo napajati, dokler so preveč potni.

Poučni in zabavni del.

Zemljepisni in narodopisni obrazi.

Nabral Fr. Jaroslav.

255.

Osodni nesporazumki. Smrt.

Bilo je 15. maja; dva dni je že prodirala karavana proti srcu afriške celine, in težave so postajale

vse večje, kakor tudi muke in žrtve, katere so zadevale sleharnega. Ko sta tega dne Shaw in Farquhar prišla k obedu, moglo se jima je na obrazu brati, da bi se rada prepirala; ni jeden ni drugi ni odgovoril na pozdrav Stanley-ev, tudi pogledala mu nista naravnost v oči. Načelnik se ni zmenil za vse to, in povabil ja je naj sedeta. Koj na to je črni sluga prinesel jedi. Imeli so četvrt pečene koze, jetra, šest ptičev, močnato jed in kavo, gotovo gosposk obed za vsakega, kateri ima samo pojma o potniškem življenji v osrednji Afriki. „Izvolite si odrezati pečenke,“ veli Stanley Shawu.

„To meso da je pečenka! Za pse!“ zavpije ta z največjo brezobraznostjo.

„Kaj pravite?“

„Pravim, da je sramota, prava sramota, kakor postopate z nama. Gospod vi me hočete ubiti, toliko mi napravljate truda. Mislila sva, da bodeva imela oslov in služabnikov, pa moram peš hoditi po solncu. Raje bi šel v pekel, kakor s to prekleto ekspedicijo! Vrag vzemi vse, ki hodijo ž njo! Gospod, to pravim.“

Stanley se je znal premagovati, zato je odgovoril mirno: „Poslušajte me, Shaw, pa tudi vi Farquhar. Oba sta imela oslov, kateri so vaju nosili, dokler niso pocepali. Služabnikov vama tudi ne manjka, nosijo vama prtljago, razpenjajo vama šatore, kuhajo i. t. d. Oslov sedaj nimamo, to je res hudo, ali to najhuje mene peče. In ko sami dobro veste, pri čem da smo, osmelujete se tožiti, da morate peš hoditi. Spozabljate se tako, da me psujete za mojo mizo. Ali ne vesta, da sta tu moja služabnika? Jaz nisem vajin drug.“

„Vraga . . .“

Preden je še katero zinil, valjal se je Shaw po tleh. „Ali je dovolj, kaj?“ popraša Stanley.

„Gospod,“ odgovori Shaw in se pobere, „najbolje bode, če se vrnem. Izpustite me.“

„Zakaj ne!“ in Stanley pokliče Bombay-a. „Ta gospod more oditi. Zložite mu šotor, prinesite njegovo orožje, in potem ga odvedite dve sto metrov od tabora, od koder naj gre s svojo prtljago kamor hoče.“ Na to se obrne k Shawu: „Idite, gospod, vi ste sedaj sami svoji.“

Farquharu pa razloži Stanley, da hoče pospešiti svojo pot, in nič se zadrževati v pustih krajih. Ako ga pa le noče spremljati radi utrujenosti in bolehnosti, stori najpametnejše, če ostane na kakem mirnem kraju pod varstvom dotičnega domačega glavarja toliko časa, da pride mimo karavana arabska, katerej naj se pridruži, da dospe na morsko obalo. Na to dojde zopet Bombay in reče Stanley-u, da bi Shaw rad govoril ž njim. Stanley dovoli. Shaw dojde ves skesan in potrj ter prosi odpuščenja, ob enem slovesno zatrjuje Stanley-u, da odslej ekspedicija ne bode imela udanejšega služabnika od njega.